

Herrens bön.

Låtom oss nu al- la bed- ja såsom vår Her-
re Jesus Kris- tus själv har lärt oss:
Fader vår, som är i himmelen. Helgat var-
de ditt namn; tillkomme ditt ri- ke; Ske
din vilja såsom i himmelen, så ock på
jor - den. Vårt dagliga bröd giv oss i dag;
och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi
förlåta dem oss skyldi- ga ä- ro; och inled
oss icke i festelse; utan fräls oss i- från
on - do. Ty riket är ditt och makten och
härligheten i e- vig- het. A -- men.

Av ålder har Herrens bön i nattvardsmässan utförts på ett mera högtidligt sätt. En relik härav äga vi i den nuvarande ordningen för nattvardsmässa däri att vi alltfört inleda Fader vår med uppmaningen: »Låtom oss nu alla bedja såsom vår Herre Jesus Kristus själv har lärt oss». Denna uppmaning har ju, som bekant utslutits i den förkortade, nattvardslösa mässan.

Tidigare ägde Fader vår sin egen solenna ton. Här i Sverige har man under reformationstiden upptagit en något enklare ton, som väsentligen bygger på samma tema som den prefationston, vilken våra medeltida missalen upptaga sub nota ferialis (jämför min uppsats: En prefationston, denna tidskrift 1935 s. 100 ff.). Enligt reglerna för orationerna har givetvis dock Herrens bön utförts med en enda tuba. Med denna orationston trycktes Fader vår under 1500-talet i de olika svenska mässupplagorna.

På omstående sida meddelas den nuvarande texten till Herrens bön underlagd den gamla svenska reformationstidens ton. Det torde icke kunna anses föreligga hinder för att den vackra, av ålder helgade sedvänjan att recitera Herrens bön i högmässan, återupptages, nu när prefationen återvunnit sin gamla plats. Den lämpliga tonhöjden, med tuba på c, b eller a väljes vid utförandet.

Arthur Adell.

Om kyrkoskrud i Stockholm.

Den kyrkliga skrudens praxis i vårt land är ännu ganska okänd. För en kunnig och intresserad forskare vore det utan tvivel en intressant uppgift att kartlägga denna sida av kyrkans liv. Kyrkornas inventarieförteckningar, kyrkliga statuter och synodalbeslut äro för en sådan undersökning viktiga dokument. Likaså de handlingar, som folkminnesforskningen har sammanbragt.

I denna tidskrift har dåv. komminister Jan Redin i en instruktiv artikel behandlat »Prästens skrud i Linköpings stift under 1600-talet»¹⁾. Bland övrig kyrklig skrud och prydnad omnämner han också korkåporna och polemiserar i detta sammanhang mot K. H. Johanssons uppfattning, att dessa skulle vara »rester från förreformatorisk tid, som man bevarat». Redin hävdar nu på grundval av sina egna forskningar, att det funnits »en levande tradition

¹⁾ Jan Redin, Prästens skrud i Linköpings stift under 1600-talet (i Tidskrift för kyrkomusik och svenskt gudstjänstliv, nr. 3 1940, sid. 73 ff.).